

Sygn. akt III K 18/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Sylwia Piliszewska

przy udziale prokurator Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu: Urszuli Gierulskiej

w sprawie o wydanie wyroku łącznego

wobec skazanego P. Ż.

urodzonego dnia (...) w L.

syna Z. i E. z domu Z.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 12 maja 2015r. w sprawie sygn. akt II K 219/15 za przestępstwo z art. 286§1 k.k. popełnione w dniu 5 lutego 2015r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby, przy czym postanowieniem tego sądu z dnia 22 czerwca 2017r. w sprawie sygn. akt II Ko 566/17 zarządzono wykonanie tej kary;

2. Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 7 lutego 2017r. w sprawie sygn. akt II K 785/16 za przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 3 czerwca 2016r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 21 marca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 343/16 za przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 14 marca 2016r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 23 marca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 570/16 za:

a) przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 2 kwietnia 2016r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. popełnione w dniu 2 kwietnia 2016r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 6 października 2017r. w sprawie sygn. akt II K 766/17 za przestępstwo z art. 190§1 k.k. i art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 18 listopada 2016r. na karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

6. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 września 2018r. w sprawie sygn. akt

III K 16/17 za:

- a) przestępstwo z art. 280§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 14 listopada 2016r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
- b) ciąg przestępstw z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnionych w nocy z 2 na 3 lipca 2016r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- c) przestępstwo z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w dniach 15, 16, 17 i 18 października 2016r. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa i ciąg przestępstw wymierzono mu karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. i art. 87§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu P. Ż. wyrokami opisanymi w pkt. 1 i 3 części wstępnej wyroku łącznego i kary łączne pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami opisanymi w pkt. 4 i 6 części wstępnej wyroku łącznego, jak i karę ograniczenia wolności wymierzoną mu wyrokiem opisanym w pkt. 5 części wstępnej wyroku łącznego i wymierza skazanemu karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt. 1 i 3 części wstępnej wyroku łącznego, okresy odbytych przez niego kar łącznych pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt. 4 i 6 części wstępnej wyroku łącznego, jak i okres odbytej przez niego kary ograniczenia wolności w sprawie opisanej w pkt. 5 części wstępnej wyroku łącznego;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

UZASADNIENIE

P. Ż. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

7. Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 12 maja 2015r. w sprawie sygn. akt II K 219/15 za przestępstwo z art. 286§1 k.k. popełnione w dniu 5 lutego 2015r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby, przy czym postanowieniem tego sądu z dnia 22 czerwca 2017r. w sprawie sygn. akt II Ko 566/17 zarządzono wykonanie tej kary;

8. Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 7 lutego 2017r. w sprawie sygn. akt II K 785/16 za przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 3 czerwca 2016r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 21 marca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 343/16 za przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 14 marca 2016r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 23 marca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 570/16 za:

- a) przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 2 kwietnia 2016r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- b) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. popełnione w dniu 2 kwietnia 2016r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

11. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 6 października 2017r. w sprawie sygn. akt II K 766/17 za przestępstwo z art. 190§1 k.k. i art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 18 listopada 2016r. na karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

12. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 września 2018r. w sprawie sygn. akt III K 16/17 za:

a) przestępstwo z art. 280§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 14 listopada 2016r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

b) ciąg przestępstw z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnionych w nocy z 2 na 3 lipca 2016r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

c) przestępstwo z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w dniach 15, 16, 17 i 18 października 2016r. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa i ciąg przestępstw wymierzono mu karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód: informacja o pobytach i orzeczeniach A.Ś. w D. z dnia 5 marca 2018r. k. 9-10; dane o karalności k. 12-13; wyrok Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 12 maja 2015r. w sprawie sygn. akt II K 219/15; wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 7 lutego 2017r. k. 24; wyrok Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 21 marca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 343/16 k. 25; wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 23 marca 2017r. k. 26;

wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 6 października 2017r. k. 27-28; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 września 2017r. w sprawie sygn. akt III K 16/17 k. 29-31.

W okresie odbywania kary w Areszcie Śledczym w D. P. Ż. był raz karany dyscyplinarnie za nawiązywanie nielegalnych kontaktów z innymi osadzonymi, jednakże 12 razy nagradzono go regulaminowo za właściwą postawę. Wobec przełożonych funkcjonariuszy przyjmował postawę regulaminową, a ze współosadzonymi nie wchodził w sytuacje konfliktowe. Skazany nie był uczestnikiem podkultury przestępczej, nie stwierdzono u niego zachowań agresywnych lub autoagresywnych, jak również nie było potrzeby stosowania wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Był on ponadto zatrudniony nieodpłatnie w tej jednostce penitencjarnej, najpierw w charakterze roznoszącego posiłki, a następnie w magazynie mundurowym.

P. Ż. w czasie przebywania w tej jednostce penitencjarnej aktywnie zaangażował się też w proces własnej resocjalizacji, uczestniczył w szeregu oddziaływań skierowanych między innymi do ojców, sprawców przemocy, a także dotyczących profilaktyki uzależnień. Wziął też udział w kursie komputerowym. Skazany początkowo miał bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, jednak ta jego postawa ulega zmianie, jako że zaczął przewartościowywać swój dotychczasowy styl życia i postępowania.

Dowód: opinia o skazanym Aresztu Śledczego w D.

z dnia 5 marca 2018r. k. 7-8.

Wobec P. Ż. zaktualizowały się materialnoprawne przesłanki, które obligowały do wydania wyroku łącznego. Antycypując bowiem problem, który zostanie rozważony w dalszej części uzasadnienia, a odnoszący się do względności konkurujących ustaw, nadmieniłem wymagało to, że skoro w obu tych ustawach przepisy statuujące instytucję kary łącznej przewidywały, że „(...) sąd orzeka karę łączną” (art. 85 k.k. ustawy dawnej, jak i w art. 85§1 k.k. ustawy obowiązującej), to obowiązek orzeczenia kary łącznej w przypadku zaistnienia przesłanek do jej wymierzenia

aktualizował się niezależnie od tego, którą z tych konkurujących ustaw zastosowano by w niniejszym postępowaniu – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015r., II KK 84/15, LEX nr 1681879.

Rozważając natomiast zagadnienie, jakie przepisy statuujące instytucję kary łącznej należało zastosować wobec P. Ż., należało zauważyć, że ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r., istotnie przemodelowano zasady orzekania w przedmiocie kary łącznej. W treści art. 19 ust. 1 powołanej ustawy przewidziano, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeksu karnego – dopisek S.O.), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Brzmienie tego unormowania mogłoby zatem sugerować, że w sytuacji, gdy jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po dniu 1 lipca 2015r., to do łączenia sankcji znajdować będą zastosowanie obowiązujące po tej dacie przepisy art. 85 k.k. Niemniej jednak należało zaaprobować zaprezentowany w doktrynie prawa karnego materialnego pogląd, zgodnie z którym jeżeli przynajmniej jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po wejściu w życie wskazanej ustawy, zaś co najmniej jeden z czynów, za które orzeczono podlegającą łączeniu sankcję, został popełniony przed tą datą, to problem konkurencji ustawy dawnej i obowiązującej należy rozstrzygać na płaszczyźnie art. 4§1 k.k. – J. Majewski, Komentarz do niektórych przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, teza 2 do art. 19. Rzecz bowiem w tym, że art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. nie stawia jednoznacznego zastrzeżenia, iż do kar orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015r. stosować trzeba art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. W treści tego unormowania jednoznacznie zastrzeżono przecież, że w sytuacji łączenia kar orzeczonych wyrokami, które uprawomocniły się przed tą datą i po niej, może zająć „(...) potrzeba orzeczenia kary łącznej (...)” na zasadach określonych ustawą nowelizującą, przy czym prawodawca doprecyzował w dalszej części cytowanego przepisu, że taka sytuacja może wystąpić „(...) w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (nowelizującej – dopisek S.O.)”.

W konkluzji tego fragmentu wyводу podnieść należało, że wprawdzie za wyjątkiem wyroku w sprawie sygn. akt II K 219/15, wszystkie pozostałe wyroki skazujące opublikowane wobec P. Ż. za popełnione przez niego przestępstwa, którymi orzeczono wobec niego kary podlegające łączeniu wyrokiem łącznym, uprawomocniły się po dniu 1 lipca 2015r. Nie można było jednak tracić z pola widzenia tego, że przedmiotem powołanego skazania, które otwierało realny zbieg przestępstw, był czyn popełniony przez skazanego przed tą datą. Dlatego właśnie do oceny względności konkurujących unormowań rozdziału IX Kodeksu karnego należało zastosować zasady statuowane w art. 4§1 k.k. Wprawdzie w treści tego unormowania ustawodawca przewidział prymat stosowania ustawy obowiązującej w chwili orzekania, zastrzegł jednak zarazem, że pierwszeństwo stosowania tej ustawy zostaje wyłączone, gdy ustawę obowiązującą poprzednio należy uznać za względniejszą dla sprawcy.

Oceniając zatem konkurencję obu ustaw w konkretnych okolicznościach niniejszego postępowania, stwierdzenia w pierwszej kolejności wymagało to, że wybór jednej z ustaw powinien znajdować oparcie w ustaleniu, która z nich przewiduje w określonej sytuacji prawnej względniejsze dla skazanego konsekwencje, co odnosić należało do całokształtu prawnokarnych konsekwencji wynikających z zastosowania każdej z tych ustaw – wyrok Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 13 stycznia 1970r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996r., I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16.

Analizując zatem w kontekście wszystkich opublikowanych wobec P. Ż. wyroków skazujących, którymi orzeczono wobec niego podlegające łączeniu kary pozbawienia wolności, czy przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. były dla niego względniejsze, należało stanowczo stwierdzić, że brzmienie tych właśnie unormowań stawiało skazanego w sytuacji mniej korzystnej aniżeli przepisy obowiązujące po tej dacie. Zauważyć należało, że w korelacji temporalnej statuowanej w art. 85 k.k. w jego dawnym brzmieniu, a pozwalającej na połączenie wymierzonych P. Ż. sankcji węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym, pozostawały kary wymierzone mu wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 785/16, II K 343/16, II K 570/16, II K 766/17 oraz III K 16/17. To zaś oznaczało, że na podstawie przepisów statuujących instytucję kary łącznej w ich brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. nie podlegałyby połączeniu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona P. Ż.

wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 219/15, jako że wyrok w tej sprawie został ogłoszony w dniu 12 maja 2015r., a więc przed popełnieniem przestępstw osądzonych wyrokami chronologicznie późniejszymi. Chociaż zatem na podstawie przepisów kształtujących karę łączną od dnia 1 lipca 2015r. połączeniu węzłem tej kary nie podlegała sankcja 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności, jako że została ona w dniu 4 czerwca 2018r. w całości wykonana, to dalsza argumentacja jednoznacznie dowodziła, że poprzednio obowiązujące przepisy nie stawiały skazanego w sytuacji korzystniejszej, aniżeli te obowiązujące po dniu 30 czerwca 2015r.

Podnieść bowiem w tym kontekście należało, że w aktualnie obowiązującym art. 85§2 k.k. ustawodawca statuował, że łączeniu węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym podlegają kara lub kary łączne, zaś obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r. art. 85 k.k. przewidywał zasadę łączenia wyłącznie sankcji jednostkowych – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007r. II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6. Analizowana zmiana ustawy wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015r. okazała się dla P. Ż. korzystna. Zważywszy bowiem na fakt, że wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 570/16 oraz III K 16/17 orzeczono wobec skazanego więcej niż jedną karę jednostkową pozbawienia wolności, to stosując obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r. unormowania, należałoby przyjąć, że te sankcje jednostkowe wchodząc w skład kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym, współkształtowałyby granice tejże kary. W przypadku zatem zastosowania w ramach orzekania o wyroku łącznym przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015r., same te kary jednostkowe pozwoliłyby na skonstruowanie substratu kary łącznej na pułapie od 4 lat do 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Fakt zatem połączenia orzeczonych tymi wyrokami jednostkowymi kar jednostkowych pozbawienia wolności i wymierzenia P. Ż. wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 16/17 kary łącznej 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 1 roku pozbawienia wolności, a zatem w granicach zbliżonych do absorpcji, jak i całkowitej absorpcji, pozwalał stanowczo stwierdzić, że połączenie w niniejszym postępowaniu tych kar łącznych orzeczonych powołanymi dwoma wyrokami jednostkowymi, nie zaś kar jednostkowych wymierzonych mu tymi orzeczeniami, niosło dla skazanego wyłącznie korzystne skutki.

Analizując natomiast zagadnienie łączenia kar wymierzonych P. Ż. wszystkimi powołanymi wyżej wyrokami skazującymi, jak i uwzględnivszy wskazania zawarte w treści art. 86§1 k.k., sąd doszedł do przekonania, że łączność podmiotowo - przedmiotowa tych zachowań pozwalała na zastosowanie wobec skazanego zasady zbliżonej do asperacji. Zauważenia bowiem na wstępie wymagało to, że najkorzystniejsza dla skazanego zasada absorpcji powinna znajdować zastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodziłaby istotna podmiotowo - przedmiotowa zbieżność.

Rozważając zatem kwestię podmiotowo - przedmiotowej łączności analizowanych czynów opisanych w pkt. 1, 3 - 6 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego, dostrzegać z jednej strony należało, że wszystkie te przestępstwa P. Ż. popełnił działając z zamiarem bezpośrednim. Nie można było jednak z drugiej strony abstrahować od tego, że zachowaniu skazanego osądzonemu wyrokiem sygn. akt II K 219/15 towarzyszyło dążenie ukierunkowane na doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem, zaś wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 343/16, II K 570/16 oraz III K 16/17 towarzyszyła zasadniczo motywacja ukierunkowana na zabór cudzego mienia. Dodać jednak należało, że wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 766/17, jak i czynem opisanym w pkt. V części dyspozytywnej wyroku w sprawie sygn. akt III K 16/17, zmierzał skazany do naruszenia całkowicie innych dóbr podlegających prawnokarnej ochronie, a mianowicie wolności, jak i prawidłowości funkcjonowania instytucji państwowej. Zachowaniem zaś przypisanym mu w pkt. I części dyspozytywnej tego ostatniego wyroku dążył on natomiast także do oddziaływania na dobra prawnie chronione w postaci zdrowia pokrzywdzonej, jak również w postaci wiarygodności dokumentu. Względ na te okoliczności pozwalał zatem na stwierdzenie, że motywacje towarzyszące P. Ż. przy popełnianiu występku osądzonych wyrokami opisanymi w pkt. 1 i 3 - 6 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego dość zasadniczo się różniły.

Analiza okoliczności przedmiotowych pozostających w zbiegu realnym czynów zabronionych popełnionych przez P. Ż., a osądzonych w sprawach opisanych w pkt. 1 i 3, 4 - 6 części wstępnej wyroku łącznego, prowadziła natomiast do wniosku, że nie zostały one bynajmniej popełnione w krótkich ostępach czasowych. Wszak ustawowe znamiona przestępstwa osądzonemu wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 219/15 zostały przez skazanego zrealizowane w dniu 5

lutego 2015r., zaś przedmiotem osądu wyroku w sprawie sygn. akt II K 766/17 były występki popełnione przez niego w dniu 18 listopada 2016r. To zaś oznaczało, że ustawowe znamiona wszystkich przestępstw osądzonych tymi wyrokami zostały przez P. Ż. zrealizowane w okresie przeszło półtorarocznym. Wprawdzie części przypisanych mu przestępstw, które tworzyły zbieg realny przy orzekaniu o karze łącznej, skazany dopuścił się w L. i najbliższych okolicach, jednakże inne czyny zabronione tworzące ten zbieg popełnił on w B. i S.. Dodać należało, że wszystkimi tymi czynami tymi godził on w różnorodne dobra prawnie chronione, a to w mienie, wolność, prawidłowość funkcjonowania instytucji państwowej, zdrowie, czy wiarygodność dokumentów.

Z omówionych wyżej przyczyn odnoszących się do podmiotowo – przedmiotowej łączności zachowań opisanych w pkt. 1, 3 - 6 części wstępnej wyroku łącznego należało zatem definitywnie wykluczyć możliwość przyjęcia, że analizowane działania P. Ż. stanowiły emanację realizacji chociażby przynajmniej zbliżonego planu.

Przy określaniu kary łącznej w odniesieniu do sankcji orzeczonych wobec P. Ż. w tych sprawach sąd miał również na względzie globalną ocenę zachowania skazanego. Przy analizie tego zagadnienia na pierwszy plan wysuwało się spostrzeżenie, zgodnie z którym skazany począwszy od 2015r. niemal notorycznie w okresie pozostawania poza zakładem penitencjarnym dopuszczał się poważnych przestępstw, które, co do zasady, godziły w mienie.

Sąd miał jednakowoż na względzie również fakt, że z opinii o P. Ż. sporządzonej w Areszcie Śledczym w D. wynikało niezbicie, że w okresie jego izolowania jego zachowanie ulegało ciągłej poprawie. Względ na tą okoliczności pozwalała stwierdzić, że proces jego resocjalizacji może doprowadzić do tego, że będzie on prawidłowo funkcjonował w społeczeństwie.

W konkluzji tego fragmentu wyводу godziło się zauważyć, że łącząc kary wymierzone P. Ż. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa sąd dysponował możliwością określenia granic kary łącznej na pułapie od 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 7 lat i 10 miesięcy.

Stosownie zatem do brzmienia art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. i art. 87§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. połączono P. Ż. kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami opisanymi w pkt. 1 i 3 części wstępnej wyroku łącznego i kary łączne pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami opisanymi w pkt. 4 i 6 części wstępnej wyroku łącznego, jak i karę ograniczenia wolności wymierzoną mu wyrokiem opisanym w pkt. 5 części wstępnej wyroku łącznego i wymierzono mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Działając zaś w oparciu o treść art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wobec P. Ż. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono mu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt. 1 i 3 części wstępnej wyroku łącznego, okresy odbytych przez niego kar łącznych pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt. 4 i 6 części wstępnej wyroku łącznego, jak i okres odbytej przez niego kary ograniczenia wolności w sprawie opisanej w pkt. 5 części wstępnej wyroku łącznego.

Jako że nie mogły zostać połączone węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym orzeczone wobec P. Ż. wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 343/16, II K 570/16 oraz III K 16/17 środki karne w postaci obowiązków naprawienia szkód, czy przepadku dowodów rzeczowych, to w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono.

Działając zaś w oparciu o treść art. 624 k.p.k., z uwagi na fakt izolowania P. Ż., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.